

Okoř

Na Okoř je cesta jako žádná ze sta,
vroubená je stromama.
Když jdu po ní v létě, samotěn na světě,
sotva pletu nohama.
Na konci té cesty trnité, stojí krčma jako hrad.
Tam zapadlí trampí, hladoví a sešlí,
začli sobě notovat.

Na hradě Okoři světla už nehoří,
Bílá paní šla už dávno spát.
Ta měla ve zvyku, podle svého budíku,
o půlnoci chodit strašívát.
Od těch dob co jsou tam trampové,
nesmí z hradu pryč.
A tak dole v podhradí se šerifem dovádí,
on jí sebral od komnaty klíč.

